Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-3 У. 18739/18
25.10.2018. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Ненада Стојановића и Сандре Пауновић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Стојановићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби коју је поднео тужилац А.А. из ..., ..., кога заступају пуномоћници Саша С. Милетић и Снежана З. Милетић, адвокати из Сокобање, Стевана Мокрањца 12, ради поништаја решења туженог Општинског већа Општине Сокобања, број III 118-5/2016-03 од 15.09.2016. године, у предмету престанка радног односа запосленог у општинској управи јединице локалне самоуправе, у нејавној седници већа, одржаној 25.10.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Општинског већа Општине Сокобања, број III 118-5/2016-03 од 15.09.2016. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужено Општинско веће Општине Сокобања, да тужиоцу А.А. из ..., ..., накнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од дана истека рока за добровољно извршење пресуде до коначне исплате.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Врховног касационог суда, Ус 7/2018 од 04.09.2018. године, одлучено је да је Управни суд стварно надлежан за поступање у овој правној ствари, по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., ради поништаја решења туженог Општинског

већа Општине Сокобања, број III 118-5/2016-03 од 15.09.2016. године.

Оспореним решењем туженог органа, број III 118-5/2016-03 од 15.09.2016. године, одбијен је приговор тужиоца изјављен на решење којим му престаје радни однос у Општинској управи Општине Сокобања, број 118-5/2016-03 од 26.08.2016. године. Наведеним решењем првостепеног органа од 26.08.2016. године, тачком I диспозитива, одлучено је да Јовановић Саши, коме је решењем начелника Општинске управе Општине Сокобања, број III 11-18/2016 од 05.07.2016. године утврђено да је остао нераспоређен од 28.06.2016. године, престаје радни однос дана 27.08.2016. године, када се закључује стаж осигурања. Тачком II диспозитива истог решења, конастатовано је да је именованом исплаћена отпремнина у висини од 144.445,28 динара, дана 25.08.2016. године, док је тачком III диспозитива, одређено да ће се зарада, накнада зараде и друга примања која је запослени остварио, а која му нису исплаћена до дана престанка радног односа, исплатити најкасније за 30 дана од дана престанка радног односа.

У тужби поднетој преко пуномоћника Управном суду 19.10.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа и наводи да је оспореним решењем повређен закон на његову штету. Истиче да му је незаконито престао радни однос и да се тужени орган у уводу оспореног решења погрешно позвао на одредбу члана 46. став 1. тачка 5. Закона о локалној самоуправи, иако је одлучивао о правима и обавезама радника локалне самоуправе у смислу Закона о запосленима у аутномним покрајинама и јединицама локалне самоуправе. Указује на одредбу члана 174. став 2. Закона о запосленима у аутномним покрајинама и јединицама локалне самоуправе и сматра да је тужени орган био у обавези да му омогући учешће у поступку, у смислу одредбе члана 9. Закона о општем управном поступку. Наводи да се тужени орган у образложењу оспореног решења позвао на прописе на основу којих одлучује али да образложење оспореног решења не садржи конкретне материјалне прописе које је тужени орган применио, при чему образложење оспореног решења не садржи ни разлоге због којих тужени орган налази да приговор тужиоца није основан. Истиче да је након што му је престала функција помоћника председника општине, остао запослен у општинском органу управе, при чему је након што је остао нераспоређен, тужени орган упослио више нових радника са средњом стручном спремом коју има и тужилац, при чему претходно није понудио тужиоцу да обавља послове на које су примљени нови радници, а посебно ако се има у виду да је тужени због повећаног обима посла примио и возача са нижом квалификацијом од тужичеве. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и решење првостепеног органа од 26.08.2016. године, а туженог обавеже да му накнади трошкове спора, за састав тужбе у износу од 16.5000,00 динара и за судске таксе по одлуци Суда у складу са Таксеном тарифом, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате, у року од 8 дана под претњом принудног извршења.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме оспорава све наводе тужбе и истиче да су донета решења правилна и законита. Наводи да је у спроведеном поступку утврђено да у моменту доношења оспореног решења није постојало упражњено радно место које би одговарало стручној спреми тужиоца, IV степен стручне спреме – пољопривредни техничар. Истиче да је тужилац остао нераспоређен

решењем првостепеног органа, број III 11-18/2016 од 05.07.2016. године, као и да у Општини Сокобања у моменту када је поднет приговор против решења првостепеног органа од 26.08.2016. године, није била формирана жалбена комисија, због чега је тужени орган донео одлуку у смислу одредбе члана 46. Закона о локалној самоуправи. Истиче да је након што је тужилац остао нераспоређен, једно лице засновало радни однос на одређено време на пословима саобраћајно – комуналног инспектора, за које радно место тужилац не испуњава услове у погледу стручне спреме, при чему је након спроведеног јавног конкурса примљен на одређено време возач 22.03.2016. године. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), прописано је, између осталог, да у осталим стварима образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да је поступајући у смислу одредбе члана 173. став 3. Закона о запосленима у аутномним покрајинама и јединицама локалне самоуправе, тужени орган нашао да је у тренутку доношења решења којим је именовани остао нераспоређен, постојало упражњено радно место – нормативно правни послови, за које су прописани услови: стечено високо образовање на студијама II степена, за које именовани не испуњава услове за распоређивање, јер има IV степен стручне спреме – пољопривредни техничар. У образложењу оспореног решења се наводи да је систематизовано и радно место – послови управљања моторним возилом и послови редовног одржавања возног парка за које је предвиђена средња школска спрема, III степен стручне спреме, са положеним возачким испистом Б категорије и 3 године искуства у управљању путничким возилом, 1 извршилац, као и да је на поменутим пословима распоређен радник на неодређено време, који је те послове обављао и раније, а због повећаног обима посла, након спроведеног јавног конкурса примљен је још један возач 22.03.2016. године, на одређено време у трајању од 1 године. Тужени орган наводи да је од тренутка када је именовани остао нераспоређен, једно лице засновало радни однос на одређено време у Општинској управи Општине Сокобања, на пословима саобраћајно – комунални инспектор, за које су прописани услови: стечено високо образовање на студијама II степена и 3 године радног искуства, положен стручни испит за рад у органима државне управе, за које именовани такође не испуњава услове. Према налажењу туженог органа, као није постојало радно место на које је жалилац могао да буде распоређен, тужени орган је нашао да је првостепени орган законито донео решење, због чега је одлучено као у диспозитиву оспореног решења.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о

општем управном поступку, Суд налази да је оспореним решењем на штету тужиоца повређена одредба члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер образложење оспореног решења не садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а те повреде су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари. Ово због тога што, према оцени Суда, образложење оспореног решења, не садрже правне прописе применом којих је тужени орган нашао да тужиоцу, који је остао нераспоређен почев од 28.06.2016. године, престаје радни однос дана 27.08.2016. године, а посебно правне прописе и разлоге у погледу рока у коме запосленом након истека нераспоређености престаје радни однос. Због наведених разлога, према налажењу Суда, оспореним решењем су повређена правила поступка на штету тужиоца, а те повреде су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је због наведених повреда правила поступка оспорени акт незаконит, а што је Суд могао да цени на основу стања у списима, без одржавања јавне расправе, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа.

Разматрајући предлог тужбе да Суд својом пресудом реши ову управну ствар, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, Суд налази да природа ствари то не дозвољава и утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за то, као и да је економичније и целисходније да учињене повреде надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

У извршењу ове пресуде надлежни орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедаба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, на основу одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС“, број 72/11,... и 55/14), које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев основан. Ово због тога што је тужилац, у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, определио трошкове које је имала у вези са покретањем овог управног спора, а које је Суд, основом Тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, број 121/12), одредио за састављање тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара, а према Тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама (“Службени гласник РС”, бр. 28/94,... и 93/14), Суд је одредио трошкове за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и за таксу за пресуду у износу од 980,00 динара, због чега је Суд досудио тужиоцу трошкове управног спора у укупном износу од

17.870,00 динара, са законском затезном каматом од дана истека рока за добровољно извршење до коначне исплате, сагласно одредби члана 277. Закона о облигационим односима (“Службени гласник РС”, број 29/78,... и 44/99), одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 25.10.2018. године, II-3 У. 18739/18

Записничар,
Небојша Стојановић,с.р.

Председник већа-судија,
Деса Симић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ